

শুনা কথাত নিদিবা কাণ, দেখাৰো ল'ৰা তিনি প্ৰমাণ

ৰিপুঞ্জয় বৰদলৈ, সহকাৰী শিক্ষক, চেঙামাৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়

টিউচন শেষ কৰি মোৰ পৰা বিদায় লৈ
মণিয়ে হৰমূৰকৈ নঙলা ভালকে
নোখোলাকৈয়ে ৰিমি আৰু ৰংজালিলৈ বাট
নাচাই চাইকেল তীব্ৰগতিত চলাই গ'ল। মণি
যোৱাৰ ফালে চাই ৰিমি আৰু ৰংজালিয়ে
কথাপাতি থকা দেখি মই দুয়োজনীকে
মাতিলোঁ।

“কি হ'ল মণিৰ? তাইৰ টোপনি ক্ষতি নেকি?
আজি দেখোন তাই টিউচনতো মন দিয়া
নাই? তোমালোকে জানা নেকি তাইৰ কি
হৈছে?”

“ৰিমিয়েহে জানিব ছাৰ। তাইৰ ঘৰ ৰিমিহঁতৰ
হোকাৰান গাঁৱৰ ওচৰৰ জংঘলবস্তিতহে।”
ৰংজালিয়ে মোক ক'লে।

“কোৱাচোন ৰিমি মণিৰ কি হৈছে? ”

“বৰ দুখলগা কথা ছাৰ। মণিৰ মাকক
সিহঁতৰ গাঁৱৰ মানুহে ডাইনী বুলি সন্দেহ
কৰিছে।”

“কি ক'লি ডাইনী? ”

“হয় ছাৰ, আমাৰ সেইফালে কিছুমান গাঁৱত
এতিয়াও পূজা- পাতল, বেজৰ বেজালি,
জৰা-ফুকা চলিয়েই আছে। বেজে বেমাৰী
মৃত্যুৰ দুৱাৰদলিত পোৱা সময়তহে
হস্পিতাল নিবলৈ দিয়ে।” ৰিমিয়ে
আক্ষেপেৰে কথাবোৰ কৈ যায়।

“তই ঠিকেই কৈছ। ময়ো নুশুনা নহয়। পিছে
মণিৰ মাকক গাঁৱৰ মানুহখিনিয়ে কিয় ডাইনী
বুলি ভাবিলে? ঘৰখনততো মণি আৰু মাকহে
থাকে নহয়জানো?”

“হয় ছাৰ। পিছে আপুনি কেনেকৈ গম
পালে?” ৰংজালিয়ে আচৰিতহৈ সুধিলে।

“মই তহঁতৰ ঘৰ চিনি নাপালেও, ঘৰত কোন
কোন আছে, কি কৰে চব খবৰ ৰাখি থও।
বাৰু এতিয়া কচোন মণিৰ মাকক গাঁৱৰ
মানুহখিনিয়ে কিয় ডাইনী বুলি সন্দেহ
কৰিছে?”

“নাজানো ছাৰ। মণিয়ে কোৱামতে বাপেকৰ মাটি বাৰীৰ ওপৰত খুৰাকহঁতৰ বিৰাট লোভ। মাকক বোলে সদায় মাটি-বাৰীবোৰ সিহঁতৰ নামত লিখি দিবলৈ কয়।”

“সেইকাৰণে সিহঁতে ক’লে বুলিয়েই গাঁৱৰ মানুহবোৰে মণিৰ মাকক ডাইনী বুলি ভাবিব নে?”

“নহয় ছাৰ, মণিৰ খুৰাককেইটাই প্ৰথমে মাকৰ বদনাম গাঁৱত কৈয়ো তাইক গাঁৱৰ পৰা খেদাব নোৱাৰিলে।”
ৰিমিয়ে ক’লে।

“আগৰ বুদ্ধিৰে কাম নিদিয়াত, খুৰাকহঁতে চক্ৰ বেজ নামৰ ধূৰন্ধৰ বেজৰ সহায়লৈ এই কাম কৰিছে বুলি মণিয়ে আমাক কৈছে।”
এইবাৰ ৰংজালিয়েও ৰিমিৰ লগতে সহযোগ কৰি ক’বলৈ ধৰিলে।

“চক্ৰ বেজ মানে সেই পেটুলীবাৰীৰ গৰু চোৰটো নহয় জানো?”

“ছাৰ নাজানো নহয়। আমাৰ সেইফালৰ গাঁওবোৰত চক্ৰ বেজক সকলোৱে ভয় আৰু ভক্তি দুয়োটা সমানে কৰে।” ৰিমিয়ে ক’লে।

“মণিৰ মতে চক্ৰ বেজৰ কথা গাঁৱৰ সকলোৱে আখৰে আখৰে পালন কৰে।”
ৰংজালিয়েও টপৰাই ক’লে।

“আৰু কিবা কৈছে নেকি মণিয়ে? মাকক ডাইনী বুলি চক্ৰ বেজে কওঁতেই গাঁৱৰ মানুহবোৰে মানি ল’লে নে?”

“নহয় ছাৰ, চক্ৰ বেজে বোলে ডাইনী চিনাক্ত কৰাৰ বিদ্যা জানে। সেইবাবে তেখেতে কালি গোটেই নিশা গাঁৱৰ বোৱাৰী বিলাকক পূজাত বহুৱাইছিল।”
ৰিমিয়ে ক’লে।

“ডাইনী চিনাক্ত কৰা পূজা?”

“হয় ছাৰ, শুনিলেই কিবা বুকুখন কপি যায়।”
ৰংজালিয়ে বুকুত হাতখন থৈ ভয় ভাঙিবলৈ তিনিবাৰ থু পেলালে।

“ছাৰ, আমাৰ দাদাহঁতো গৈছিল চক্ৰ বেজৰ ডাইনী ধৰা পূজা চাবলৈ।” ৰিমিয়ে ক’লে।

“অঁ বিকি আছিল নেকি পূজাত?”

“ছাৰ দাদাহঁতৰ কাৰণেহে মণিৰ মাক কালি বাচিল! নহ’লে...” ৰিমিৰ মাত থোকাথুকি হৈ পৰিল।

“ঠিক আছে তহঁত যা এতিয়া, মই বিকিলৈ ফোন কৰিম।”

দুয়োজনীকে বিদায় দি, বিকিলৈ ফোন কৰিলোঁ। সি মোলৈ ফোন কৰাৰ কথাই আছিল বোলে। আজি গাঁওখনলৈ পুলিচ গৈছে। হোকাজান আৰু জংঘলবস্তিৰ ল'ৰাকেইটামানে মণিৰ ঘৰত ৰাতি পহৰা দিয়াৰ সিদ্ধান্ত লৈছে। মোক বিকিয়ে চক্ৰ বেজৰ ঐশ্বৰিক শক্তিৰ ৰহস্য ভেদ কৰি ৰাইজৰ মোহ ভংগ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালে। লগতে বেজে পূজাত কি কি ঐশ্বৰিক শক্তি দেখুৱাই ডাইনী চিনাক্ত কৰিছিল বিশদভাৱে জনালে।

“ঠিক আছে, এটা কাম কৰ। গাঁৱৰ

মানুহবোৰক ৰাতি ১১ বজাত চক্ৰ বেজে পূজা কৰা ঠাইলৈ মাতিবি। লগতে বোৱাৰী কেইজনীক ৰঙা কাপোৰ পিন্ধি আহিব ক'বি।

মণিৰ মাক প্রকৃত ডাইনী হয়নে নহয় পৰীক্ষা কৰিবলৈ তহঁতে লক্ষীমপুৰৰ পৰা বাবাজী এজন মাতিছো বুলি জনাই দে। মণিক মই যাম বুলি নকৰি।”

“হ'ব ছাৰ। আপুনি কোৱামতেই কৰিম। আপোনাৰ পৰিচয় ভূপেন আৰু মোৰ মাজতে থাকিব।”

“ভূপেন ক'ৰ পৰা আহিল আকৌ?”

“ছাৰ সি আমাৰ ঘৰলৈ ফুৰিবলৈ আহিছিল।”

ভূপেন আৰু বিকি দুয়োজনেই মোৰ ছাত্ৰ। বৰ্তমানে দুয়ো গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি আছে।

“ভালেই হ'ল। মই কোৱামতে তহঁতে আয়োজন কৰগৈ যা, সময় বেছি নাই।”

ফ'নটো কাটি ঘৰৰ ভিতৰলৈ গৈ পৰিবাৰক কথাখিনি জনালো।

[জংঘলবস্তি গাঁৱখনত চৰকাৰী কোনো আচনিৰে পোহৰ পৰা নাই নিচিনা লাগে। বাট-পথ, ঘৰ, বিদ্যুতীকৰণ আদি সকলো ফালৰ

পৰাই পিছপৰা। কণাটিলৈয়ে মুখখন এপাচিমান কৰি মোৰ ক'লা ৰঙৰ মাৰুতি ভানখন ৰাস্তাত থেকেচি থেকেচি নি আছে। টোপনি ক্ষতি কৰি এনেদৰে ৰাতিখন আহিবলগীয়া হ'লে তাৰ বৰ খং উঠে। তাতে

দুয়ো বাবাজীৰ বেষত সাজি-কাচিও আহিবলগীয়া হৈছে।]

মোৰ গাড়ীখনে কেঁকুৰি তিনিটা পাৰ হোৱাৰ লগে লগে মই বিকলৈল মিছকল মাৰিলোঁ। কণটিলৈয়ে বিকিয়ে দিয়া টৰ্চৰ সংকেত অনুসৰণ কৰি গাড়ীখন আগুৱাই নিলে। গৰু যোৱা লুংলুঙীয়া বাট, যেনেতেনে গাড়ীখন আগবঢ়াই নি বিকিহঁত থকা ঠাইখন পালোঁগৈ। পোহৰ বুলিবলৈ চাৰ্জ লাইট কেইটামান জ্বলি আছে চোতালত। মই বিচৰা ধৰণে গাঁৱৰ মুনিহ-তিৰোতাক বিকিহঁতে মণিমালাহঁতৰ ঘৰৰ চোতালত গোট খুৱাইছে। মই শিকাই থোৱামতে কণটিলৈ কামত লাগি গ'ল। গাড়ীৰ পৰা মই খোজকাঢ়ি আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে মণিমালাহঁতৰ ঘৰৰ নঙলামুখত ভমককৈ জুই একুৰা জ্বলি উঠিল। “দেখিছ, দেখিছ। এইখন ঘৰত থকা অশুভ শক্তিয়ে মোক বাট আগচি ধৰিছে। কণটিলৈ দে মোক কমণ্ডলুটো দে, ইহঁতৰ আজি নিস্তাৰ নাই। ” [বিশেষ অংগি-ভংগী কৰি উপস্থিত মানুহবোৰৰ মাজত এক জয়াল পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিলোঁ]

“বাবাজী আপোনাক সহস্ৰ প্ৰণাম, আমাৰ

পৰিয়ালটোক এই ডাইনীজনীৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰক বাবা!” মানুহ এজনে মোৰ ভৰিত ধৰি সেৱা জনাই কাকূতি কৰিব ধৰিলে।

“তই কোন?”

“মই মণিমালাৰ সৰু খুৰা, জয় বাবাজী” মণিৰ ধূৰন্ধৰ খুৰায়েকক আগতে চিনি পাই ভালেই হ'ল।

“উঠ বাচা উঠ। তই চিন্তা নকৰিবি, মই আহিছো যেতিয়া সকলো ঠিক হৈ যাব। ”

“মই চোতালৰ মাজত কণটিলৈয়ে সেন্দূৰৰে বনোৱা ঘেৰৰ মাজত ৰখা কঠত বহি কিবা কিবি চিহ্ন আকি থাকিলোঁ।” মোৰ এই কাম চলি থকা সময়ত, চাৰিওফালে এক নিমাওমাও পৰিৱেশে বিৰাজ কৰিলে। চোতালত থকা মানুহবোৰে যেন থুই গিলিলেও শব্দ হ'ব, এইভাৱত চুপ-চাপ কোচমোচ খাই বহি থাকিল।

“গাঁৱৰ বিবাহিত মহিলাসকলক মোৰ সন্মুখত আহি শাৰী পাতি বহিব লাগে।” ভয়-শংকাৰে, আহোঁ-নাহোঁকৈ মহিলাসকল আহি বহিল।

“সৰু সৰু বাটিত আটাইকেইগৰাকীকে আটা মাৰিব দিয়া।” বিকি, ভুপেনে কণটিলৈয়ে দেখোৱাৰ দৰে সৰু সৰু ষ্টিলৰ বাটিত আটা দি থৈ গ’ল। পানীৰে সকলোৱে আটা মাৰিব ধৰিলে।

“বাটিবোৰ মোৰ কাষলৈ লৈ আহাঁ।” বাটিবোৰ মোৰ সন্মুখত ৰাখি মন্ত্ৰ মাতি প্ৰতিটো বাটিৰে একোটাকৈ সৰু লডা বনালো।

“বহাৰ পৰা উঠি আহি মোৰ পৰা আটাৰ লডাবোৰ লৈ যোৱা” মহিলাসকলে আহি মোৰ পৰা আটাৰ লডাবোৰ লৈ গ’ল।

“মই মন্ত্ৰ পাঠ কৰাৰ লগে লগে আটাৰ সৰু লডাবোৰক লাডুৰ আকৃতি দিবলৈ চেষ্টা কৰিবা। মন্ত্ৰ শেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত কোনোও যাতে হাত নৰখাই।” মই মন্ত্ৰোচ্চাৰণ কৰিব ধৰিলোঁ। মহিলাসকলেও হাতত থকা আটাৰ লডাবোৰ লাডুৰ আকৃতি দিবলৈ ধৰিলে। শেষৰফালে মন্ত্ৰোচ্চাৰণৰ গতি তীব্ৰ কৰিব ধৰিলোঁ,

“ওম ব্ৰিম ক্ৰিম ডাইনী চৰিত্ৰায়ে প্ৰকট হওঁ নমঃ, ওম নমো নমঃ। চাওক ৰাইজ যিগৰাকী মহিলাৰ হাতত থকা লাডু ৰঙা পৰিব সেইগৰাকীৰ গাতে অশুভ শক্তিয়ে বাহ কৰি আছে...” মই কিবা আৰু কোৱাৰ আগতেই মণিৰ খুৰাক দৌৰি আহি মোৰ ভৰিৰ ওপৰত পৰি কান্দি কান্দি ক’ব ধৰিলে,

“বাবাজী মোৰ তিৰিতো ডাইনী নহয় অ’। তাই বৰ ভাল তিৰি, বাবাজী তাইক বচাওক নহ’লে গাঁৱৰ মানুহে তাইক নেৰিব।

“বুজিলে ৰাইজ, গিৰিয়েক নোহোৱা মণিৰ মাকক ডাইনী সাজি আচল গৰাকীক সৰুৱাই ৰাখিছিল ই। তোক আজি” গাঁৱৰে মুখিয়াল যেন লগা এজনে মণিৰ খুৰায়েকৰ ফালে চোঁচা মাৰি আহে।

“মাৰ অই... গিৰিয়েক-ঘৈণীয়েক হালকে মাৰ, ইহঁতৰ কাৰণেই গাঁওখনত অতদিনে অপায় অমঙ্গল আঁতৰ হোৱা নাই। নে কি কয় ৰাইজ?” ডেকাজেন লগা আন এজনো গৰজি উঠিল।

“মাৰ মাৰ” চোতালত উপস্থিত থকা সকলো মানুহ উত্তেজিত হৈ হাতত যিয়ে যি পাইছে সেই বস্তুৰে মণিৰ খুৰাক আৰু খুৰীয়েকক

মাৰিবলৈ উদ্যত হোৱা দেখি, মণিৰ খুৰাকে
মোৰ ভৰিত ধৰি ক'বলৈ ধৰে,

“বাবাজী, আপুনি সচাই মহান। মোৰ ঘৰৰ
মানুহজনীয়েই আচলতে ডাইনী। তাইৰ
প্ৰৰোচনাত পৰিয়েই মই মোৰ বৌক ডাইনী
সজাবলৈ চক্ৰ বেজক পইচা দি মান্তি
কৰাইছিলোঁ। ”

“কি? কথাতো সঁচানে?”

“হয় বাবাজী, বিধৱা বৌৰ নামত থকা মাটি-
বাৰী আত্মসাৎ কৰিবলৈ আমি দুয়ো এনেদৰে
নিকৃষ্ট পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ। মই প্ৰথমতে
ভবা নাছিলোঁ। কিন্তু এই ডাইনীজনীয়েহে
মোক উচতাই থাকে। তথাপিও বাবাজী তাই
মোৰ পত্নী, তাইক কিবা কৰি বচাওক প্ৰভু,
বচাওক...” মণিৰ খুৰাকে কথাখিনি কৈ
কান্দোনত ভাগি পৰে।

“তই যদি ৰাইজক মণিৰ মাকৰ ওপৰত কৰা
অন্যায়ৰ কথা সঁচাকে কৰ, তেতিয়া মই
তহঁত দুয়োকে বচাবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰোঁ।”

“হ'ব বাবাজী, বাবাজী হ'ব.....ৰব ৰাইজ ৰব।
মোক মৃত্যুদণ্ড দিয়াৰ আগতে মই কৰা পাপৰ
স্বীকাৰোক্তি কৰিব বিচাৰিছোঁ।” মণিৰ খুৰাকে
বহাৰ পৰা উঠি ঘৈণীয়েকৰ কাষলৈ গৈ
ৰাইজৰ সন্মুখত হাতযোৰ কৰি সম্পত্তিৰ

কাৰণে কেনেকৈ মণিৰ মাকক চক্ৰ বেজৰ
সহায়ত হাৰাশাস্তি কৰিছিল সকলো বিৱৰি
ক'লে।

“ৰাইজ ইহঁতৰ ঘৰৰ সকলো ডাইনী।
নহলেনো মণিৰ মাকৰ হাতৰ লাডু পানীত
উপঙি থাকেনে? সেইদিনাতো আমাৰ চকুৰ
আগতেই এই পূজাভাগ কৰিছিল?” ৰাইজৰ
মাজৰে বয়সীয়াল যেন লগা মানুহ এজনে
ক'লে।

“হয় হয় তই ঠিকেই কৈছ। ” মানুহবোৰৰ
মাজত উত্তেজিত কণ্ঠৰে আলোচনা হোৱা
কথোপকথনবোৰ মই মনযোগেৰে শুনি
থাকিলোঁ।

“অই কি চাই আছ? ব'ল ইহঁত মখাক খেৰৰ
মেজিত বান্ধি জ্বলাই দিও। ” চোতালত থকা
ডেকা এজনে উচ্ছস্বৰত কথাখিনি কৈ মণিৰ
খুৰায়েকক ধৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহে।

“ৰ'বি... হুচিয়াৰ! মোৰ অনুমতি নোহোৱাকৈ
কোনো যাব নোৱোৰ। নিজৰ জেগাত বহি
থাক” মোৰ খং দেখি মানুহবোৰে ভয় খাই
নিজৰ ঠাইত বহিলগৈ।

“এই ঘৰখনত কোনো ডাইনী নহয়। ডাইনী
জংঘলবস্তি গাঁওখনতো নাই বুজিছ।”

“বাবাজী আপুনি কি কৈছে মই হ’লে একো বুজি পোৱা নাই?” গাঁৱৰে এজনে ক’লে।

“তহঁত মূৰ্খ মখাই ক’ত গম পাবি? চক্ৰৰ দৰে কিমান বেজে তহঁতৰ তেজ চুহি নিজৰ পকেট গৰম কৰি ঘৰ চলাই আছে!”

মোৰ কথাবোৰ মানুহবোৰে একো তত ধৰিব পৰা নাই যেন অনুমান হ’ল। মই চোতালত বহি থকা লিডাৰয়েন লগা মানুহজনক মাতিলো।

“এই আটাৰ লাডুটো ভালকৈ ঘূৰণীয়া কৰ। এইবাৰ বাৰু মই মন্ত্ৰ নামাৰো।”

আটাৰ লাডুটো হাতেৰে ঘূৰণীয়া কৰি থাকোতে ৰঙা হৈ পৰাত সি ভয়তে লডাটো পেলাই তাৰ পৰা পলাব বিচাৰিছিল। কিন্তু কণটিলৈ, বিকি আৰু ভূপেনে কোনোমতে তাক ধৰি ৰাখিলে।

“কি হ’ল তইয়ো ডাইনী হয় বুলি ভয় খাই পলাব ধৰিছ! হেৰ’ তইয়ো ডাইন বা ডাইনী কোনো নহয়।”

“বাবাজী কথাটো মানুহখিনিক ভালকৈ বুজাই দিয়ক” গাঁৱবুঢ়াই হাতযোৰ কৰি ক’ল।

“প্ৰকৃত বাবাজীয়ে কেতিয়াও ডাইনী বিশ্বাস নকৰে। আমি ঈশ্বৰৰ ভক্ত হৈ কেতিয়াও কোনো মানুহৰ ক্ষতি কৰিব নোৱাৰো। ডাইনী বুলি একো বস্তু এই পৃথিৱীত নাই। চক্ৰ এটা গৰুচোৰ, সি নিজকে বাবাজী সাজি তোমালোকৰ মাজত ধন টকা পইচা লুট কৰি আছে। তোমালোকে অন্ধভাৱে তাৰ কথা বিশ্বাস কৰি নিজৰ আত্মীয়-স্বজনক হত্যা কৰিব ওলাইছা। মাটি-সম্পত্তিৰ কাৰণে দেৱৰ এজন কিমান তললৈ গৈ নিজৰ বিধৱা বৌৱেকক হত্যাৰ পৰিকল্পনা কৰিবৰ বাবে চক্ৰৰ দৰে ভণ্ড বাবাজীৰ সহায় লব পাৰে, ভাবিলেই কিবা লাগি যায়...”

“মই পাপী বাবাজী, সম্পত্তিৰ লোভত পৰি নিজৰ বাইদেউ সম বৌক হত্যাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ। এতিয়া নিজকে ডাইনী বুলি মৃত্যুৰ মুখত পৰা দেখিহে অনুভৱ হৈছে মই কিমান নিষ্ঠুৰ কাম কৰিবলৈ ওলাইছিলোঁ।” মণিৰ খুৰীয়েকে প্ৰথমবাৰৰ বাবে মুখ খুলিলে।

“আজিৰ পৰা এইখন গাঁৱত কোনো ডাইনী বুলি শব্দ নোলাব। নহ’লে কাকো এৰি দিয়া নহ’ব। কিবা

বেমাৰ আজাৰ হ'লে চিধাই হস্পিতাল নিব লাগিব। মোৰ বাহিৰে কোনো দুই নম্বৰী বাবাজী গাঁৱত সোমোৱা দেখিলে গাঁৱৰ বাহিৰ কৰি দিবি। হ'বনে? ”

“চক্ৰ বেজক পুলিচত দিব লাগে বাবাজী!”
পলাবলৈ ধৰা ল'ৰাজনে খঙৰে কয়।

“তাক পুলিচে ধৰি ইতিমধ্যে জেলত ভৰালেই। মণিৰ খুৰাক আৰু খুৰীয়েককো নিব লাগিব। নহ'লে এনেকুৱা নিকৃষ্ট পৰিকল্পনা কৰা মানুহৰ কোনো শাস্তি নাপালে, গাঁৱত থকা ধূৰন্ধৰ সকলৰ সাহস বাঢ়িব।”

“আমি আমাৰ কৃতকৰ্মৰ শাস্তি ভোগ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত বৌ, তুমি কেৱল আমাক ক্ষমা কৰি দিবা।” এইবুলি কৈ মণিৰ খুৰাক আৰু খুৰীয়েকে মাকৰ ভৰিত ধৰি ছকছকাই কান্দিব ধৰিলে। ইতিমধ্যে গাঁৱৰ মানুহৰ মাজত সাধাৰণ কাপোৰ পিন্ধি পুলিচ বিষয়া অৰূপ বৰদলৈৰ এটা দল তাত আছিলেই। তেওঁলোকে মণিৰ খুৰা-খুৰীয়েকক কেকুৰিটোত লুকুৱাই ৰখা পুলিচৰ গাড়ীলৈ হাত বান্ধি লৈ গ'ল। কেৱল অৰূপ বৰদলৈহে আমাৰ লগত থাকিল।

“তহঁতৰ গাঁৱত কিবা গুণ্ডগোল লাগিলে মোক ফোন কৰিবি। মই ফোন নম্বৰটো গাঁওবুঢ়াৰ হাতত আছে। ডাইনী বুলি মানুহ মাৰিবলৈ বিচৰা বাবে তহঁত চবকে জেইলত ভৰাব লাগিছিল। কিন্তু এইবাৰলৈ তহঁতক বাবাজীৰ কথামতে এৰিলোঁ। ইয়াৰ পিছত কিবা হ'লে সোপাকে ধৰি গোৰোলা গোৰোল কৰি পিটি জেইলত ভৰাই থমা।” অৰূপ বৰদলৈয়ে অলপ পুলিচৰ কায়দাত মানুহখিনিক ভয় খুৱাই ভালেই কৰিলে।

“বাবাজী বলক এতিয়া। ৰাতিপুৱাবৰে হ'ল।”
বৰদলৈয়ে লগ ধৰিলে

“অ' যাও....তহঁতৰ কিবা এনেকুৱা অসুবিধা হ'লে পুলিচক কবলৈ ভয় কৰিলে মোৰ ভাই এটা তহঁতৰ হাইস্কুলৰ অংকৰ মাষ্টৰ হয়। মণিহঁতে তাৰ ওচৰতে পঢ়িব যায়। তাক জনালে তহঁতৰ সকলো সমস্যা মই গম পাই যাম।”

“হ'ব বাবাজী হ'ব।”

“হ'ব আজিলৈ আহো তেতিয়াহ'লে, ব'ম ব'ম ব'ম ভোলেনাথ...”

“ব'ম ব'ম ব'ম ভোলেনাথ...” কণটিলৈৰ লগত গাৱঁৰ মানুহবোৰেও চিঞৰিব ধৰে।

গাড়ীত উঠামানে চৰায়ে নিজ সজা এৰি
খাদ্যৰ সন্ধানত ওলাবলৈ ল'লেই। অৰূপ
বৰদলৈ, বিকি আৰু ভূপেনো আমাৰ গাড়ীতে
উঠিল।

“কণটিলৈ টোপনি ধৰিছে নেকি?”

“নাই ধৰা ছাৰ, আনন্দতে সকলো ভাগৰ
নাইকীয়া হৈ গ'ল।” কণটিলৈয়ে গাড়ীখন
চলাই থকাৰ পৰাই ক'লে।

“হওক দে মানুহবোৰে ইমানতে বুজি
উঠিলয়ে?” অৰূপ বৰলৈয়ে ক'লে।

“বাৰু ছাৰ আপুনি নিজৰ পৰিচয় নিদিলে
যে?” বিকিয়ে সুধিলে।

“হয় ছাৰ মণিয়েও আপোনাক চিনি
নাপালে!” ভূপেনে ক'লে।

“ভালেই হ'ল। মই এজন সাধাৰণ মাষ্টৰ
হিচাপে ক'লে কথাখিনি মানুহে গুৰুত্ব
নিদিলে হয়। তেওঁলোকৰ মনত এটা সন্দেহ
ভাৱ থাকি গ'ল হেঁতেন। কাৰণ এই
অশিক্ষিত মানুহবোৰক তেওঁলোকৰ বুজিব
পৰা ধৰণে বুজালেহে ফলটো ভৱিষ্যতলৈও
পোৱা যায়। অন্তত এতিয়া গাঁৱখনত কিবা
এটা হ'লে মোক বিচাৰিবই। বেমাৰ-আজাৰ
হ'লে হাস্পিতাল নিবই। গাঁৱখনৰ মানুহবোৰৰ

মাজত এনেদৰে লাহে লাহে বিজ্ঞানৰ পোহৰ
বিলাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব।”

“জুই জ্বলা আৰু আটাৰ লাডু ৰঙা হোৱাৰ
ৰহস্য কি?” অৰূপ বৰদলৈয়ে সুধিলে।

“একেবোৰে চিম্পল, জুই জ্বলাটো ছডিয়াম
ধাতুৰ কামাল। আৰু আনটো হ'ল চূণৰ
পানীত ফিনলফথেলিন পাউডাৰৰ ধামাল।”

“মানে ছাৰ?” ভূপেন আচৰিত হৈ সুধিলে।

“ছডিয়ামে জলীয় বাষ্পৰ স্পৰ্শ পালে নিজে
জ্বলি উঠে। গাড়ীৰ পৰা নামোতে কণটিলৈয়ে
কেৰাচিনৰ বটলত ভৰাই থোৱা ছডিয়ামৰ
টুকুৰা এটা ঘাঁহনিত দি দিয়াৰ লগে লগে
জ্বলি উঠে।”

“ৰাও, আৰু ডাইনী চিনাক্ত কৰা কিটিপটো।”

“একেবোৰে সাধাৰণ চক্ৰ বেজে আটাখিনিত
মাৰোতে সকলোকে পানীৰ লগতে নিজৰ
কমুণ্ডলৰ পৰা দিয়া মন্ত্ৰপুত পানী বুলি
চূণপানী দিলে। তাৰপিছত বাটিখিনি তেওঁৰ
কাষৰ পৰা অনা সময়ত যি গৰাকীক ডাইনী
সাজিব সেই বাটিত কোনেও নেদেখাকৈ
ফিনলফথেলিনৰ পাউডাৰ দিলে। মন্ত্ৰ মতাৰ
লগে লগে মহিলা সকলে আটাখিনি মাৰি মাৰি
লাডু কৰোতে চূণপানীৰ লগত
ফিনলফথেলিনৰ পাউডাৰ লাগি লাডুটো ৰঙা

হৈ পৰিল। তোমালোকে ফোনত কওতে চক্ৰ
বেজৰ বুদ্ধি ধৰা পেলাই আজিও তেনেদৰে
কৰি মানুহখিনিক বিশ্বাসত ল'ব পাৰিলোঁ।”

“অবিশ্বাস্য....মই বিজ্ঞানৰ ছাত্ৰ হৈয়ো সৰু
সৰু বিজ্ঞানৰ কথা নাজানো যেতিয়া গাঁৱৰ
সাধাৰণ মানুহে কি বুজি পাব? ” অৰুপ
বৰদলৈয়ে নিজকে কোৱা দি ক’লে।

“তাৰমানে, ছাৰ এই ভণ্ড বাবাজী বিলাকে
আমাতকৈ বেছি বিজ্ঞানৰ ব্যৱহাৰিক দিশটো
জানে আৰু ব্যৱহাৰ কৰি ধন উপাৰ্জন কৰে।
”

“অ’ সেইটোৱেই হৈ আছে।”

“যি নহওক, তেনেকুৱা বাবাজীৰ মুখা
খুলিবলৈকে আমাৰ মাজত আজি জন্ম হ’ল
বাবাজীৰ” পুলিচ বিষয়া অৰুপ বৰদলৈয়ে
এক বিশেষ ভংগীত কথাখিনি ক’লে।

“বাবাজী”!বাহ কি নাম পাইছে ছাৰে?”
ভূপেন আৰু বিকি দুয়ো একেলগে কৈ উঠিল।

সকলোৰে লগত মোৰো হাঁহি উঠি গ’ল। পূবৰ
আকাশত বেলিৰ ৰঙা পোহৰ হালধীয়া
হ’বলৈ ধৰাৰ দৰে, জংঘলবস্তি গাঁৱখনলৈও
যেন এক ধনাত্মক পৰিবৰ্তন আহক তাকে
মনে প্ৰাণে কামনা কৰিলোঁ।

শেষত পাঠক সমাজক কওঁ, “শুনা কথাত
নিদিবা কাণ, দেখাৰো ল’বা তিনি প্ৰমাণ”।

